

DANKBARE HERINNERING AAN
DE HEER

JULES EEMAN

echtgenoot van Mevrouw
GERMAINE MARROYEN

geboren te St.-Martens-Lierde op 30 januari 1912
en godvruchtig overleden in het St.-Elisabeth
ziekenhuis te Zottegem op 25 november 1995,
gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

Oudstrijder 1940-1945
Krijgsgevangene 1940-1945

Zullen ziekte en dood ooit overwonnen worden? Ziekte wel. Dood niet. De dood is niet gewenst. Mag dus niet. Maar zal altijd. De enige zekerheid is de dood. Bevende zekerheid. Ongrijpbare tegenspeler van mensen. Wij vrezden de dood. Anderen verlangen ernaar of vechten ertegen. Velen wachten heel lang op een bed van ziek zijn of gaan strompelend met kleine pasjes langs een sukkelstraatje de dood tegemoet. En Jules? Heeft Jules de dood gezien? Heeft hij gewacht? In stilte, zonder klagen, zonder tot last te zijn? Hij die vroeger zo van mensen hield, naar buiten kwam om te wuiven naar elke voorbijganger, hield zich de laatste tijd binnen, stil ingekeerd. De afgesloten gordijnen langs de straatkant deden geen pijn meer. Hij keek wel maar miste het vuur van vroeger. Het werd stil in huis. Vader was ziek. Alles vloeide stilaan weg, behalve de liefde. Vrouw en kinderen bleven dichtbij. Zij gingen mee tot aan de grens.

Jules is voorbij de grens alleen heengegaan. Hij is de dood voorbij. Hier past stilte. Dankbaarheid om wat is geweest. Kinderen en kleinkinderen vertellen over hem. Zijn levensverhaal is herkenbaar, even transparant en vanzelfsprekend als het bestaan. Het leven moet niet te raadselachtig, te mysterieus en te diepzinnig zijn. Het mag best goed, spannend en prettig zijn. En als het goed gaat, werk je hard. Je hoort vertellen over zijn werkkraft, over zijn genomineerde vakkennis toen 'op de werken bij burgemeester Van Huffel'. Over de opbouw en het succes van zaal Olympia. Zijn fiere topprestatie. Het lokale en sociale trefpunt in vroeger dagen.

Jules heeft hard gewerkt. Vrouw en kinderen weten wat vader voor hen gedaan heeft. Alles. Eerst zij, daarna hij. Dat was de volgorde, zijn manier van doen, zijn wapenspreuk. 83 goede en werkzame levensjaren. 58 gelukkige huwelijksjaren. De geschilderde '50' uit 1987 aan de stoepkant van het huis blijft getuigen van die gouden tijd. Ondanks de regen en de tand des tijds blijft die waarheid staan. Natuurlijk ging het al eens minder. Er was het leven vóór-en-ná de oorlog. Er was lief en leed. Tegenslag en ziekte. En Jules, hij werkte voort.

En nu? Het is stil in moeders huis. De herinneringen blijven. Het leven is niet voorbij. De liefde als levensenergie stroomt verder in kinderen en kleinkinderen. Vader gaf het leven. Die ná hem komen, nemen nu hun verantwoordelijkheid. Zo wordt het avond en morgen. Ook na vandaag. Zo is het goed (geweest).

De families **EEMAN, MARROYEN,**
SPITAELS en CORNIL,

danken U voor de blijken van deelneming.

Drukk. De Vos, 9572 Lierde - ☎ (055) 42 26 41
Uitvaartverzorging WIRIS b.v.b.a. - T. 09/360.79.20